

Uznání Palestiny: Francie, svět a Česká republika

Francouzské rozhodnutí o uznání Státu Palestina

Koncem července 2025 francouzský prezident Emmanuel Macron oznámil, že Francie [oficiálně uzná Stát Palestina](#) na zasedání Valného shromáždění OSN v září. Macron tento krok prezentoval jako naplnění „historického závazku [Francie] k spravedlivému a trvalému míru na Blízkém východě“. Svůj záměr sdělil v dopise palestinskému prezidentovi Mahmúdu Abbásovi a zavázal se přesvědčovat i další země, aby následovaly francouzského příkladu. Uznáním Palestiny Francie poprvé **akceptuje palestinskou svrchovanost v hranicích před válkou z roku 1967** (zahrnujících Západní břeh, Gazu a východní Jeruzalém) a naváže s Palestinou [plnohodnotné diplomatické styky](#). Francie se tím stane **první zemí skupiny G7** a také prvním stálým členem Rady bezpečnosti OSN, která Palestinu jako stát uzná, čímž se připojí ke 147 členským zemím OSN, jež tak již učinily. Macron tento krok pojal jako příspěvek k oživení skomírajícího mírového procesu a **vyjádřil naději, že uznání Palestiny dodá jednání nový impulz** a [přinese regionu mír](#).

Rozhodnutí Francie přichází uprostřed vážné humanitární krize v Gaze a silících mezinárodních výzev k ukončení bojů. Svou roli sehrálo i domácí prostředí. Francouzská veřejnost byla válkou v Gaze hluboce

znepokojena a Francie má jakožto **domov největší židovské i muslimské komunity v Evropě** specifickou citlivost vůči dění na Blízkém východě. Sám Macron už měsíce předem naznačoval, že uznání Palestiny zvažuje. Původně podmiňoval tento krok pokrokem v mírových snahách, avšak [přetrvávající násilí a utrpení civilistů](#) v Gaze jej zřejmě přiměly jednat jednostranně. Podle francouzských médií sehrál roli i silný osobní dojem. Macron se v dubnu 2025 setkal s palestinskými oběťmi konfliktu v nemocnici v Egyptě, a právě tato zkušenost jej utvrdila v nutnosti uznat palestinskou státnost co nejdříve. Francie tak navzdory riziku kritiky nyní činí **diplomatický krok vedený humanitárními a mírovými pohnutkami**. Macron hodlá své rozhodnutí slavnostně vyhlásit na půdě OSN a zároveň již předem mobilizuje partnery k obdobným postojům s tím, že [„Francouzi chtějí mír na Blízkém východě... je na nás – spolu s Izraelci, Palestinci, evropskými i světovými partnery – ukázat, že to možné je“](#).

Francouzské oznámení však vyvolalo **ostrý odpor Izraele a Spojených států**. Izraelský premiér [Benjamin Netanjahu](#) rozhodnutí jednoho z nejbližších spojenců Izraele rezolutně odsoudil s tím, že **takový krok „odměňuje teror a hrozí vytvořením dalšího iránského zástupného aktéra“**. Netanjahu a další izraelští představitelé varovali, že v současných podmínkách by nezávislá Palestina sloužila jako odrazový můstek k likvidaci Izraele, nikoli k životu v míru po jeho boku, obzvláště pokud by v ní měl vliv hnutí Hamás. Podobně ostře reagoval Washington. Americký ministr zahraničí [Marco Rubio](#) označil Macronův plán za „ne-

zodpovědný“ a prohlásil, že „toto unáhlené rozhodnutí slouží jen propagandě Hamásu a vrací mír zpět. Je to políček obětím 7. října“. Spojené státy i Izrael tedy vnímají jednostranné uznání Palestiny jako nebezpečné, neboť podle nich **odměňuje extremisty** za útoky z roku 2023 a podřívá dosavadní diplomatické úsilí. Je známo, že Izrael ještě před francouzským oznámením intenzivně lobboval, aby Francie od plánu upustila. Údajně dokonce naznačoval ochlazení spolupráce v citlivých oblastech. A nyní tak reaguje **se zklamáním** nad změnou francouzského kurzu. [Palestinská samospráva](#) naopak francouzský postoj přivítala.

Vysoce postavený představitel Palestinské autonomie Husajn Šajch poděkoval Francii a označil Macronovo rozhodnutí za odraz „odhodlání Francie dodržovat mezinárodní právo a podpořit právo palestinského lidu na sebeurčení a vytvoření nezávislého státu“.

Uznání Palestiny v Evropě a ve světě

Francouzský krok zapadá do širšího trendu silící mezinárodní podpory palestinské státnosti. Celosvětově totiž uznává Stát Palestina přibližně tři čtvrtiny zemí. [Více než 140 ze 193 členských států OSN](#) už **Palestinu jako suverénní stát uznalo**, včetně drtivé většiny zemí Asie, Afriky a Latinské Ameriky. Mnohé velké rozvojové mocnosti jako například **Čína, Indie, Rusko** a prakticky všechny arabské a muslimské státy [uznaly nezávislou Palestinu již v roce 1988](#) v návaznosti na vyhlášení palestinské státnosti exilovou Palestinskou národní radou. V Latinské Americe se k hromadnému uznávání přidaly na přelomu desetiletí 2010–2011 například Brazílie, Argentina a další země. Naproti tomu **západní státy** se dlouho držely zpátky. **Spojené státy americké** kupříkladu soustavně odmítají uznat Palestinu mimo rámec vyjednané mírové dohody.

Až do letoška žádná země G7 Palestinu neuznávala. Převládající postoj Západu byl, že stát Palestina má vzniknout **pouze přímým jednáním** mezi Izraelci a Palestinci, nikoliv jednostranným aktem některé ze stran či mezinárodním uznáním v předstihu. Rozhod-

nutí Francie tuto zavedenou linii zřetelně narušuje a představuje **výzvu pro politiku USA a Izraele**. Paříž tím fakticky říká, že už nehodlá čekat, až se obě strany dohodnou, a že svět musí palestinskou státnost uznat jako legitimní cíl sám o sobě.

V rámci Evropy dlouhodobě panují ohledně uznání Palestiny rozdílné názory. Před francouzským oznámením **10 z 27 členských států EU** [Palestinu již jako stát uznávalo](#). Šlo z velké části o země střední a východní Evropy, které tak učinily ještě za studené války v roce 1988 jako například **Bulharsko, Polsko, Maďarsko, Rumunsko či Kypr**. Palestina byla v roce 1988 [uznána i tehdejším Československem](#), avšak po jeho rozpadu v roce 1993 **samostatná Česká republika toto uznání nepřejala**. Slovensko naopak v roce 1993 potvrdilo, že uznání Palestiny zachovává. V západní Evropě sehrálo průlomovou roli **Švédsko**, které v říjnu 2014 jako první země uznalo Palestinu v době svého plného členství v EU. [Švédsko tak učinilo uprostřed tehdejších násilných střetů](#) v Jeruzalémě a na Západním břehu a zdůraznilo, že diplomatické uznání je **podpora dvoustátního řešení** formou vyvážení narušené symetrie mezi okupujícím Izraelem a okupovanými Palestinci.

V roce 2024 došlo k nové vlně evropských uznání palestinské státnosti, kterou výrazně urychlila frustrace z vleklé války v Gaze. Dne 28. května 2024 oznámily [Španělsko a Irsko](#) formální uznání Státu Palestina, přičemž španělský kabinet tento krok označil za „akt historické spravedlnosti“ a prohlásil, že jedinou cestou k nastolení míru je vznik palestinského státu, který bude žít po boku státu Izrael. [Premiér Pedro Sánchez](#) zdůraznil, že palestinský stát musí být životaschopný – se Západním břehem a Gazou propojenými koridorem a s východním Jeruzalémem jako hlavním městem. Ujistil také, že Madrid neuzná žádné jednostranné změny hranic z roku 1967. [Irsko](#) vzápětí přistoupilo k obdobnému kroku. Irská vláda schválila uznání a na podporu tohoto aktu byla před budovou parlamentu **v Dublinu vztyčena palestinská vlajka**. Irský premiér prohlásil, že jde o důležitý signál světu a praktický krok, kterým může země udržet při životě naději na dvoustátní řešení v době, kdy jiní ji bohužel bombardují do zapomnění.

K uznání Palestiny se téhož dne připojilo i **Norsko**, které není členem EU, ale dlouhodobě patří k nejnvýraznějším podporovatelům mírového procesu. Norský ministr zahraničí označil oficiální uznání Palestiny za „milník ve vztazích mezi Norskem a Palestinou“ s tím, že Oslo tento cíl prosazovalo více než 30 let. O ne-

celý týden později, totiž 4. června 2024, se přidalo i **Slovinsko** jako členská země EU. Slovinská vláda při této příležitosti uvedla, že Slovinsko a Palestina už nyní udržují dobré vztahy a pravidelný politický dialog, a zdůraznila společné projekty v oblasti vzdělávání a humanitární pomoci.

Tyto nové evropské přírůstky k táboru uznávajících zemí vyvolaly [ostrou reakci Izraele](#). Jeruzalém obvinil například španělského premiéra Sáncheze, že „napomáhá podněcování ke genocidě Židů“, a poté, co se Španělsko, Irsko a Norsko rozhodly pro uznání, si Izrael z těchto zemí dočasně stáhl své velvyslance. Navzdory tomu představitelé Madridu, Dublinu či Lublaně hájili svůj postup s tím, **že uznání Palestiny je pozitivním příspěvkem k zastavení války** v Gaze a k obnově mírových vyhlídek, nikoli jejich negací.

V roce 2025 se zdá, že francouzská iniciativa povzbudila k přehodnocení přístupu i některé další západní vlády. Během několika dnů po Macronově oznámení signalizovaly **Velká Británie a Kanada**, že by mohly Francii následovat, byť s určitými podmínkami. Britský premiér **Keir Starmer** prohlásil, že Spojené království uzná stát Palestina letos v září, pokud izraelská vláda neudělá „zásadní kroky“ k ukončení humanitární krize v Gaze. Starmer v této souvislosti vyzval k okamžitému příměří a poznamenal, že příměří „nás nasměruje k uznání palestinského státu a dvoustrátnímu řešení, které zajistí mír a bezpečnost pro Palestince i Izraelce“. Dodal, že utrpení a hladovění civilistů v Gaze je nepopsatelné, což je důvodem proč Londýn mění svůj postoj.

Také [Kanada](#) oznámila záměr uznat Palestinu, ovšem podmínila jej kroky Palestinců. Nový kanadský premiér Mark Carney uvedl, že Ottawa by Palestinu uznala, pokud palestinská samospráva uskuteční **demokratické reformy**, zejména vyhlásí volby v roce 2026, jichž se nezúčastní hnutí Hamás. Kanada současně velmi ostře [kritizovala Izrael](#) a obvinila ho z porušování mezinárodního práva kvůli **blokování humanitární pomoci**. Kanada se zároveň přihlásila ke dvoustrátnímu řešení probíhajícího konfliktu. Tyto posuny u dvou klíčových amerických spojenců, tedy Británie a Kanady, jsou his-

torické. Pokud budou dotaženy do konce, stanou se tyto země spolu s **Francií prvními velkými západními národy, které formálně uznají Palestinu**, což odráží dramatickou proměnu diplomatického prostředí. Podobný záměr deklarovala i tradičně proizraelská [Malta](#), která hodlá palestinský stát také uznat. Kromě toho se vedou diskuse na úrovni celé EU. Například [Belgie](#) oznámila, že do začátku Valného shromáždění OSN projedná ve vládě společný postoj k uznání Palestiny. K širší iniciativě se v létě 2025 přidala i skupina států včetně **Austrálie, Portugalska a Lucemburska**, které společně vyzvaly k [obnovení dvoustrátního řešení](#). To lze považovat za náznak, že další země zvažují přinejmenším zvýšit tlak na Izrael, ne-li přímo uznat Palestinu.

Naproti tomu některé klíčové státy daly jasně najevo, že se k uznávání Palestiny nyní připojit nehodlají. Německo, které je tradičně jeden z nejpevnějších **spojenců Izraele** v Evropě, prohlásilo, že neplánuje následovat Francii. Tento zdrženlivý postoj souvisí nejen s diplomatickou doktrínou, ale i s **historickými ohledy**. Německo kvůli své nacistické minulosti cítí zvláštní odpovědnost za bezpečnost Izraele. Itálie zaujala obdobný přístup. Premiérka Giorgia Meloni označila **uznání bez existujícího státu Palestina za kontraproduktivní**. Řím i Berlín tedy sdílejí názor, že jednostranné uznání před dosažením mírové dohody může být předčasné a potenciálně škodlivé. Obávají se, že by takový krok odstranil pobídky pro palestinské vedení vyjednávat s Izraelem, případně by mohl posílit extrémistické aktéry, kteří by to vyložili jako vítězství bez kompromisu.

Spojené státy jsou v této věci zcela zajedno s Izraelem. Jak již bylo výše řečeno ministrem Rubiem, Washington považuje evropská rozhodnutí za krok zpět pro mír a „odměnu“ pro Hamás po jeho teroristickém útoku v říjnu 2023. [Američtí diplomaté své evropské partnery varovali](#), že uznání Palestiny mimo rámec jednání považují za **porušení společné politiky a ohrožení mírového procesu**. Izraelská vláda samozřejmě reaguje ještě vehementněji a veškeré snahy o uznání Palestiny vnímá jako **zradu ze strany ostatních států a podkopání vlastní bezpečnosti**. Někteří izraelští činitelé dokonce přirovnali mezinárodní uznání Palestiny k „**diplomatické atomové bombě**“ namířené proti bilaterálním vztahům. Padla také varování, že Izrael by mohl v odvetě **omezit sdílení zpravodajských informací** s dotyčnými zeměmi či **urychlit své plány anektovat části Západního břehu**.

Navzdory těmto protiakcím ale narůstá přesvědčení mnoha států, že uznání Palestiny je spíše nutným korektivem než překážkou míru. Přesto mnozí realisticky dodávají, že v současných podmínkách zůstává uznání Palestiny především **symbolickým gestem**, neboť na okupovaných územích pokračuje výstavba izraelských osad a situace se spíše [vzdaluje možnosti vzniku životaschopného palestinského státu](#). V kombinaci s jednostrannými kroky, jako bylo uznání Jeruzaléma za hlavní město Izraele ze strany administrativy Donalda Trumpa, to znamená, že samotné uznání Palestiny, byť symbolicky významné, **na místě realitu zatím nemění**.

Postoj České republiky

V situaci, kdy řada jejích evropských partnerů svůj přístup přehodnocuje, zůstává Česká republika jedním ze států, které **důsledně odmítají uzнат Palestinu** za současných podmínek. Česko se nepřipojilo k narůstajícímu mezinárodnímu tlaku na uznání Státu Palestina a nadále dle předních českých politiků patří k [nejvěrnějším spojencům Izraele v Evropě](#). Oficiální česká pozice zní, že ČR podporuje **dvoustátní řešení**, což v konečném důsledku samozřejmě zahrnuje vznik Státu Palestina, avšak pouze na základě dohody obou stran konfliktu. Jinými slovy, Česká republika trvá na tom, že palestinský stát smí vzniknout pouze jako výsledek přímých izraelsko-palestinských jednání, nikoli jednostranným aktem či vnějším zásahem. Čeští představitelé tedy argumentují, **že uzнат Palestinu nyní by míru nepomohlo, spíše naopak**. Ministr zahraničí [Jan Lipavský](#) prohlásil, že v současné situaci nepovažuje uznání Státu Palestina za produktivní. Jako hlavní důvod uvádí, že pásma Gazy nyní fakticky vládne hnutí Hamás, tedy teroristická organizace odpovědná za masakr izraelských civilistů 7. října 2023. Podle Lipavského by jakékoli mezinárodní uznání palestinské státnosti v době, kdy má [Hamás významnou moc](#), znamenalo **odměňovat extremisty za jejich činy** a nepřispělo by to k návratu k jednacímu stolu.

Podobně se vyjádřil místopředseda ODS a europoslanec Alexandr Vondra: „V Gaze stále vládne teroristický Hamás a slíbit jim teď uznání by bylo nesmyslnou odměnou za jejich šílený útok na Izrael před rokem

a půl“. Lipavský i další činitelé zdůrazňují, že k takovému kroku musí vést **vzájemná dohoda** Izraelců a Palestinců, nikoli jednostranné prohlášení. Z pohledu české diplomacie by tedy předčasné uznání Palestiny pouze vyslalo špatný politický signál a mohlo by **posílit neústupnost palestinských radikálů** a zároveň podkopat důvěru Izraele, že jeho bezpečnostní zájmy budou brány v potaz.

Tento opatrný postoj má v České republice **širokou politickou podporu** napříč hlavními stranami. [Vláda i hlavní opoziční síly se vesměs shodují](#) na pevném spojení s Izraelem a odmítání jednostranných kroků vůči Palestině. Česko je dlouhodobě označováno za jednoho z **nejbližších přátel Izraele v EU** a tuto pověst jeho představitelé neustále potvrzují. Prezident Petr Pavel i ministr Lipavský se v červenci 2025 společně ujistili, že ČR zůstává „dlouhodobým a spolehlivým spojencem Izraele“ a uznává jeho [právo na sebeobranu](#). Zároveň sice apelovali na **nutnost řešit tíživou humanitární situaci civilistů** v Gaze, avšak možnost uzнат Palestinu jednostranně odmítli. Také zahraničněpolitický poradce prezidenta Pavla, bývalý diplomat [Petr Kolář](#), veřejně prohlásil, že rozhodnutí některých zemí uzнат Palestinu bez dohody s Izraelem „nepovažuje za odpovědný krok“. Podle Koláře by palestinský stát „nemohl smysluplně existovat bez souhlasu Izraele“ a v žádném případě by se na jeho správě „nesměli podílet teroristé z Hamásu nebo jiného hnutí, které zpochybňuje právo Izraele na existenci“. Tyto výroky reflektují obavu, že kdyby byl nyní ustaven **Palestinský stát** (například zahrnující Gazu stále ovládanou Hamásem), [ohrozilo by to přímo existenci Izraele](#) a nevedlo ke skutečnému míru, ale spíše k opaku. Shodný tón zní i z Parlamentu ČR. Představitelé vládních stran (ODS, KDU-ČSL, TOP 09 aj.) i hlavní opoziční strany ANO deklarují silnou podporu Izraeli a skeptický pohled na jednostranné uznání Palestiny.

Je pravdou, že v ČR existují i opoziční či menšinové hlasy, které vládní linii kritizují. V roce 2023 vznikla neparlamentní politická platforma „Stačilo!“, složená z části sociálních demokratů a komunistů, která naopak vyzývá k **uznání nezávislé Palestiny**. Například europoslankyně Kateřina Konečná (předsedkyně KSČM a výrazná tvář hnutí Stačilo!) prohlásila: „Nestává se to často, ale v tomto ohledu souhlasím s francouzským prezidentem i dalšími zeměmi, které hodlají uzнат Palestinu“. Konečná dokonce obvinila Izrael, že „v současné době páchá podle všeho genocidu na Palestincích a vede agresivní války proti několika suverénním státům“, a argumentovala, že proto je

„v první řadě nutné ukončit všechny boje“ a poté uznat Palestinu jako stát. Podobně bývalý ministr zahraničí Lubomír Zaorálek (dnes politik Sociální demokracie kandidující za Stačilo!) dlouhodobě kritizuje jednostrannou proizraelskou orientaci ČR. V minulosti se nechal slyšet, že „jsme směšni v tom, jak Izrael podporujeme a jsme s ním spojenci“. Zaorálek i Konečná tak upozorňují na **určitý rozpor**. Česká republika oficiálně hlásá podporu dvoustátnímu řešení, ale prakticky nerozlišuje mezi politikou současné izraelské vlády (která dvoustátí odmítá) a vlastní pro-izraelskou politikou.

Na tento **paradox** upozornil také senátor [Pavel Fischer](#) (předseda senátního zahraničního výboru). Fischer, byť sám považovaný za přítele Izraele, konstatoval, že izraelskou politiku dnes určují extrémisté odmítající vznik palestinského státu, zatímco „existence dvou států, Izraele a Palestiny, je dlouhodobě oficiální politikou České republiky“. Vidí v tom „rozpor, s nímž česká diplomacie neumí pracovat“, a vytkl ministru Lipavskému, že komunikuje téměř výhradně s izraelskou stranou a nezohledňuje pohled Palestinců či dalších států. Tyto kritické hlasy však zatím **nemají dostatečnou sílu**, aby českou zahraniční politiku výrazněji ovlivnily. Česká vláda Petra Fialy, opřená o parlamentní většinu, trvá na svém kurzu a jakékoli změny odmítá.

Historický kontext českého postoje je také významný. [Komunistické Československo](#), jak již bylo zmíněno, sice v listopadu **1988 oficiálně uznalo Stát Palestina**, avšak po sametové revoluci došlo k přehodnocení zahraniční politiky. Československé uznání bylo fakticky „zmraženo“ a po rozdělení federace Česká republika potvrdila, že Palestinu neuznává. [Ministerstvo zahraničí ČR](#) v roce 2020 na svém webu vysvětlilo, že „Palestinský stát nespĺňoval podmínky státnosti podle mezinárodního práva, čehož si byla československá vláda plně vědoma“. Jinými slovy, již tehdy existovaly **pochybnosti**, zda palestinská samospráva má plnou kontrolu nad územím, obyvatelstvem a schopnost plnit mezinárodní závazky, což lze považovat za klasická kritéria státnosti. Česká diplomacie tak zaujala vyčkávací postoj a oficiálně palestinský stát, na rozdíl od Slovenska, neuznává.

Česká republika se naopak v 90. letech jednoznačně přimkla k Izraeli. Připomeňme, že prezident Václav Havel i další politici budovali **s židovským státem**

mimořádně vřelé vztahy. To přátelství přetrvало do současnosti. ČR je v EU vnímána jako nejvýraznější proizraelský hlas, byť coby menší země nemá takovou váhu jako třeba Francie či Německo. Češi však v rámci svých možností projevovali **Izraeli podporu i symbolicky**. Český parlament například v roce 2016 odsoudil kontroverzní rezoluci UNESCO ohledně Jeruzaléma, která podle kritiků popírala židovské vazby na svatá místa. V roce 2017 ČR v OSN patřila k hrstce zemí, jež odmítly rezoluci kritickou k uznání Jeruzaléma za izraelské hlavní město. Česko se tedy dlouhodobě **řídí alianční loajalitou k Izraeli a USA** a otázku palestinské státnosti podmiňuje především bezpečnostními zárukami pro Izrael.

Závěrem lze říci, že **francouzské uznání Palestiny představuje významný milník**, který znovu rozproudil debatu o palestinské státnosti i v Evropě. Tento krok přiměl některé západní země přehodnotit své dlouholeté postoje a vedl k **bezprecedentním oznámením** ze strany Británie či Kanady. Stále však panují zásadní neshody. Zatímco zastánci uznání – včetně Francie, Španělska, Irska či například Slovinska – tvrdí, že diplomatické uznání Palestiny je morálním imperativem a prostředkem, jak udržet při životě dvoustátní řešení a vyvážit jednostranné kroky Izraele, odpůrci – jako Česko, Německo, USA a samozřejmě Izrael – jej považují za **unáhlený a kontraproduktivní akt**, který může mírové úsilí ztížit. Česká republika v této otázce vyčnívá svým jednoznačným „ne“ uznání Palestiny bez dohody s Izraelem, což odráží jak její historické vazby a hodnoty, tak strategickou úvahu, že skutečného míru lze dosáhnout jen dohodou, nikoli symbolickými gesty. Blížící se **zasedání Valného shromáždění OSN v září 2025** bude zkouškou, nakolik se Macronovi podaří rozpoutat širší domino efekt uznání, nebo zda naopak dojde k prohloubení rozkolu mezi západními státy v přístupu k izraelsko-palestinskému konfliktu. Jisté je, že důvody a motivace jednotlivých aktérů se liší. Některé země jednájí na základě humanitárních a hodnotových pohnutek, jiné z ohledu na bezpečnost a politické vazby. Otázka, zda uznání Palestiny bude nástrojem k oživení míru, anebo překážkou na této cestě, tak zůstává předmětem ostré diskuse, a to nejen v Evropě, ale i celosvětově. Budoucí vývoj ukáže, zda symbolická uznání a prohlášení mohou ovlivnit tvrdou realitu na místě, anebo zda zůstanou spíše deklarativními gesty tváří v tvář konfliktu, jenž již desítky let vzdoruje řešení.